

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
MARCO DARMON

fremsat den 19. marts 1987 *

Høje Domstol.

1. J. J. Geist, der er ingeniør med speciale i atomkraft, tiltrådte tjenesten ved Kommissionen den 1. april 1962. Han indstillede på eget initiativ al erhvervsmæssig beskæftigelse i 1976 og blev efter ansøgning pensioneret med virkning fra 1. august 1984.

2. Han har anlagt sag med påstand om annullation af to afgørelser truffet af Kommissionen i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed, nemlig

— for det første afgørelsen af 27. juli 1984, hvorefter han fik tildelt invalidepension på grundlag af vedtægtens artikel 78, stk. 3, mens afgørelsen efter hans opfattelse burde være truffet i henhold til artikel 78, stk. 2, og

— for det andet afgørelsen af 10. august 1984, hvorefter sagsøgerens ret til vederlag i overensstemmelse med Invaliditetsudvalgets udtalelse blev genoprettet med virkning fra 1. juni 1983, skønt en række lægelige dokumenter vedrørende perioden 1. februar — 31. maj 1983 ifølge sagsøgeren ikke var blevet forelagt Udvalget.

3. Geist har imidlertid også gjort gældende, at Invaliditetsudvalget ikke var forskriftsmæssigt sammensat. Jeg skal først tage stilling til det punkt.

I — Invaliditetsudvalgets sammensætning

4. Jeg mener, at dette anbringende bør afvises fra påkendelse. Kommissionen har med rette gjort gældende, at anbringendet hviler på et retsgrundlag, som er uden forbindelse med de i klagen fremførte grunde. Domstolens praksis vedrørende forbindelsen mellem indholdet af en klage i henhold til vedtægtens artikel 91 og formuleringen af påstande og søgsmålsgrunde er netop blevet stadfæstet og uddybet i dommen i sagen Rihoux m. fl. mod Kommissionen¹. Det fremgår heraf, at tjenestemanden »for Domstolen dels kun kan nedlægge påstande, som har samme genstand som de i klagen anførte, dels kun kan fremsætte indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte. Disse indsigelser kan for Domstolen uddybes ved fremførelse af anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som står i nøje forbindelse hermed«.

5. De af Geist i stævningen nedlagte påstande har ganske vist ikke ændret klagens genstand, men den søgsmålsgrund, at Invaliditetsudvalget har været ulovligt sammensat, udgør et nyt klagepunkt, som ikke var anført i klagen.

* Oversat fra fransk.

1 — Dom af 7. maj 1986 i sag 52/85, Sml. s. 1555. Se navnlig præmisserne 12 og 13.

II — Afgørelsen af 27. juli 1984

6. Jeg skal her erindre om, at en tjenestemand, der er ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, og medfører, at han er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans stillingsgruppe, i medfør af artikel 78 er berettiget til invalidepension (stk. 1), som svarer til den alderspension, som han ville være berettiget til ved det fyldte 65. år, hvis han var forblevet i tjenesten indtil denne alder (stk. 3).

7. Geist fik tildelt invalidepension beregnet på grundlag af artikel 78, stk. 3. Som følge af hans anciennitet svarede pensionen imidlertid til 70% af hans senest oppebårne grundløn. Det er den højeste sats i henhold til vedtægten, hvad enten der er tale om en ren og skær alderspension eller om invalidepension som følge af erhvervsbetinget invaliditet.

8. Kan man da — spørgsmålet blev rejst under den mundtlige forhandling — af denne grund anerkende sagsøgerens søgsmålsret? Efter hans opfattelse skal spørgsmålet besvares bekræftende, da Invaliditetsudvalgets anerkendelse af, at invaliditeten skyldes en erhvervs sygdom, ville gøre det muligt for ham efter en ad hoc procedure — der endnu ikke var indledt på datoen for den mundtlige forhandling — at få udbetalt et engangsbeløb, jfr. vedtægtens artikel 73, stk. 2, litra b). Denne procedure, der er fastsat i artiklerne 16 ff. i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber, vedtaget til gennemførelse af vedtægtens artikel 73, er, siges det, i så fald næsten kun en ren formalitet.

9. Dette argument, der støttes på procesbesparende hensyn, tager udgangspunkt i en fejlagtig forståelse af det indbyrdes forhold mellem artikel 73 og artikel 78. Selv om de to bestemmelser begge vedrører begrebet »erhvervs sygdom«, skal den første sikre dækning af risikoen i forbindelse med udførelsen af tjenestemandens opgaver samt retten til ydelser og erstatning i tilfælde af skade opstået i forbindelse hermed. Den anden bestemmelse vedrører udelukkende fastsættelsen af uarbejdsdygtigheden og retten til pension. At der foreligger erhvervs sygdom, giver kun mulighed for at forhøje den pension, som principielt allerede er sikret. Erhvervs sygdomme, der kun er et af parametrene i forbindelse med anvendelsen af artikel 78, er en afgørende forudsætning for anvendelsen af artikel 73.

10. Det har Domstolen allerede fastslået i sagen B. mod Parlamentet², hvori den udtalte:

»Det fremgår... af en sammenligning mellem artikel 73 (ydelse ved erhvervs sygdom) og artikel 78 (invalidepension), at de ydelser, som er fastsat i de to bestemmelser, er af forskellig art og indbyrdes uafhængige, uanset at de kan oppebæres samtidigt.«

Under henvisning til artikel 25 i Ordningen, som bestemmer, at »Det forhold, at der i medfør af vedtægtens artikel 73 og denne ordning er anerkendt en vedvarende, total eller delvis invaliditet, foregriber på ingen måde anvendelsen af vedtægtens artikel 78, eller omvendt«, udtalte Domstolen videre,

2 — Dom af 15. januar 1981 i sag 731/79, Sml. s. 107, navnlig præmis 9.

»at der her er tale om forskellige procedurer, som kan give anledning til særskilte afgørelser uden indbyrdes forbindelse«.

11. Det kan ganske vist ikke udelukkes, at Invaliditetsudvalgets bedømmelse (artikel 78) til en vis grad kan påvirke Lægeudvalgets (artikel 73) eller omvendt, men der består ikke formodning herfor, og det kan heller ikke have nogen juridisk betydning, når henses til at de to procedurer retligt er indbyrdes uafhængige. Det påhvilede således sagsøgeren på grund af den af ham påberåbte såvel økonomiske som ikke-økonomiske interesse at iværksætte en procedure med henblik på anvendelse af artikel 73. Det ville være udtryk for forveksling og ikke procesbesparende hensyn, såfremt man på grundlag af artikel 78 forsøger at erhverve en ret, som kræver anvendelse af en anden bestemmelse.

12. Jeg mener derfor ikke, at Geist har søgsmålsret, for så vidt angår afgørelsen vedrørende hans pensionering. Spørgsmålet blev drøftet under den mundtlige forhandling. Manglende søgsmålsret må antages at være en præceptiv afvisningsgrund, der kan gøres gældende ex officio på et hvilket som helst tidspunkt, jfr. procesreglementets artikel 92, stk. 2.

13. Såfremt Domstolen måtte fastslå, at Geist har søgsmålsret, skal jeg nu subsidiært behandle spørgsmålet, om Invaliditetsudvalget burde — eller i det hele taget kunne — tage stilling til, om den eller de lidelser, som det betegnede som invaliderende, var hvervsbetingsbetings. Jeg skal i denne forbindelse gennemgå Invaliditetsudvalgets, henholdsvis ansættelsesmyndighedens, kompetence.

14. Ligesom i mit forslag til afgørelse i sag 214/85, Gherardi Dandolo mod Kommis-

sionen³, skal jeg også her under henvisning til Rienzi-dommen⁴ understrege, at Invaliditetsudvalget alene er kompetent til at bedømme, om der foreligger invaliditet, samt omfanget og følgerne heraf med henblik på at fastslå, om der består en forbindelse mellem invaliditeten og en ulykke eller / og sygdom, hvorimod den ikke kan udtale sig om den erhvervmæssige oprindelse heraf, da ansættelsesmyndigheden har enekompetence på dette område.

15. Domstolen har i sagen K. mod Rådet fastslået, at ansættelsesmyndigheden »ikke af egen drift er forpligtet til under en procedure om pensionering på grund af invaliditet at undersøge og afgøre årsagen til invaliditeten«, og »at det påhviler tjenestemanden at anmode om at blive omfattet af vedtægtens artikel 78, stk. 2«⁵.

16. Geist har anerkendt, at han oprindeligt ikke havde indbragt en sådan anmodning, og, når henses til ovennævnte praksis, kan han ikke med rette gøre gældende, at det påhviler administrationen som følge af dens omsorgspligt systematisk at fremsætte supplerende forklaringer for at udfylde eventuelle lakuner i de klager, den forelægges.

17. Geist har påberåbt sig ovennævnte dom, for så vidt angår virkningerne af hans klage af 20. november 1984. Ligesom Geist havde K. indbragt en klage med henblik på at opnå, at hans pension fastsattes på grundlag af vedtægtens artikel 78, stk. 2. Domstolen ophævede Rådets afvisning, da det påhvilede dette at lade årsagen til invaliditeten

3 — Sag 214/85, dom af 20. maj 1987, Sml. s. 2163.

4 — Dom af 21. januar 1987 i sag 76/84, Rienzi mod Kommissionen, Sml. s. 315.

5 — Dom af 12. januar 1983 i sag 257/81, Sml. s. 1, præmis 12.

fastslå »med henblik på efter omstændighederne at tillægge [sagsøgeren] en pension af den krævede størrelse«. ⁶

18. Sagsøgeren anmodede ganske vist i sin klage om, at Invaliditetsudvalget igen trådte sammen blandt andet med henblik på at afgøre, om den invaliditet, han var ramt af, »skyldtes en erhvervs sygdom eller en anden årsag, som angives nærmere«, og han henviste her udtrykkeligt til artikel 78, stk. 2. I modsætning til den ovennævnte sag kunne anmodningen her ikke have til formål at opnå det *størst mulige* pensionsbeløb, da det allerede var tildelt af ansættelsesmyndigheden. Vi står her igen over for begrebet manglende søgsmålsret. Jeg konkluderer derfor subsidiært, at Geist ikke har interesse i at påstå afgørelsen af 27. juli 1984 annulleret.

19. Denne konklusion ændres ikke af det forhold, at en af sagsøgte ansatte, Pincherle, blev hørt af Invaliditetsudvalget. Det er ganske vist en beklagelig fremgangsmåde, som er lidet forenelig med princippet om ligestyrelse mellem parternes rettigheder, som Invaliditetsudvalgets sammensætning er udtryk for. Domstolen anerkender utvivlsomt, at et udvalg sammensat af læger »tilkalder andre læger som konsulenter, såfremt dette forekommer udvalget hensigtsmæssigt, idet arten af de skader, der skal bedømmes, kan nødvendiggøre en udtalelse fra en specialist«. ⁷ Denne praksis kan dog ikke finde anvendelse, når der er tale om at indhente udtalelser fra andre end læger. Når det som her drejer sig om oplysninger af retlig art, som yderligere indhentes hos en af ansættelsesmyndigheden ansat person, var det nødvendigt, at sagsøgeren i det mindste blev op-

fordret til at være til stede under høringen, eventuelt ved, eller bistået af, sin advokat. Dette klagepunkt er imidlertid irrelevant, da der ikke er gjort indgreb i de rettigheder, som sagsøgeren kan påberåbe sig ifølge artikel 78.

III — Afgørelsen af 10. august 1984

20. Denne afgørelse blev truffet på grundlag af Invaliditetsudvalgets udtalelse, som havde fastslået, at attesterne udstedt efter det foregående Invaliditetsudvalgs møde den 31. januar 1983 var gyldige, og at det heraf fremgik, at »Geist var uarbejdsdygtig fra 1. juni 1983 indtil dato«, det vil sige indtil den 19. juli 1984.

21. Opmærksomheden henledes ligeledes på, at det påhvilede sagsøgeren som

— en pligt ifølge vedtægtens artikel 59, stk. 1, andet og tredje afsnit,

— en mulighed ifølge artikel 9 i vedtægtens bilag II

at fremlægge dels for ansættelsesmyndigheden, dels for Invaliditetsudvalget de *lægeattester*, som begrundede hans fravær under den omtvistede periode. Geist gør ikke gældende at have anvendt denne mulighed. Han har heller ikke fremlagt kopi af de lægeattester, som han tilstillede ansættelses-

⁶ — Ovennævnte sag 257/81, K. mod Rådet, præmis 15, min fremhævelse.

⁷ — Sag 265/83, B. Suss mod Kommissionen, dom af 29. november 1984, Sml. s. 4029, præmis 12.

myndigheden for at begrunde sit fravær i den omtvistede periode.

22. Han har endelig gjort gældende, at den dato, fra hvilken udbetalingen af hans løn blev genoptaget, nemlig den 1. juni 1983, ikke var i overensstemmelse med nogen læ-

geattest. Det er ukorrekt, idet den lægeattest, der blev udstedt den 7. juni 1983 af doktor Olmechette, angav, at Geist var uegnet til at udøve sit erhverv »fra 1. juni 1983 til 31. august 1983«.

23. Følgelig er afgørelsen af 10. august 1984 ikke behæftet med mangler.

24. Jeg skal herefter sammenfattende foreslå, at Kommissionen frifindes, for så vidt angår afgørelsen af 10. august 1984, og at sagen i øvrigt afvises; der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, og artikel 70.